

vebním ruchu, která podle § 2 rozhoduje i o možné vypověditelnosti zálohy. Poněvadž žalobkyně ani netvrdí, že by byla valná hromada její vklad (stavební zálohu) uznala za vypověditelný, není odůvodněna žaloba, kterou se domáhá jako dosavadní členka žalovaného družstva a podléhající tudíž stanovám vrácení nevypověditelné stavební zálohy.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek soudu první stolice.

D ů v o d y:

Jest nesporné, že žalobkyně, která se stala členkou žalovaného družstva, najala si roku 1927 v jeho nájemním domě na K. V. byt, na který složila stavební zálohu 24.000 Kč, a že se roku 1933 přestěhovala do jiného menšího bytu téhož družstva v B. Žalobkyně tvrdí, že se její složená stavební záloha ztenčila konanými srážkami na 20.160 Kč a že stavební záloha, připadající na její nový byt, činila pouze 8.688 Kč, domáhá se vrácení rozdílu 11.472 Kč. V souzeném sporu nejde o vypověditelnost stavební zálohy, jak míní nižší soudy, nýbrž o to, že žalované družstvo uzavřelo s žalobkyně novou nájemní smlouvu, podle níž jí pronajalo byt, na který připadá menší stavební záloha než na byt dřívější. Člen žalovaného družstva je zajisté hledíc na § 2 stanov povinen složit na byt v družstevním domě stavební zálohu, ale jen takovou, jaká na onen byt připadá, a když tedy žalobkyně se souhlasem žalovaného družstva najala si od něho místo dřívějšího bytu jiný byt, na který připadá stavební záloha menší, než složila, jest oprávněna žádati zpět to, oč více zaplatila. Kdyby měla býti záloha složená žalobkyní ponechána v neztenčené výši i na její nový menší byt, bylo by to muselo býti výslovně ujednáno. Nic takového však žalované družstvo v první stolici netvrdilo. Proti výši zažalované částky žalované družstvo také nic konkrétního v první stolici neuvedlo a také ve svém odvolání nic v té příčině nevytýkalo. Nelze tu přihlížeti k výnosu ministerstva sociální péče ze dne 4. června 1935, Cd 137-31-4/6, jímž bylo žalovanému družstvu ve smyslu vládn. nař. č. 160/1934 Sb. z. a n. poskytnuto příročí pro výplatu stavebních příspěvků, neboť bylo vydáno až po vynešení rozsudku v první stolici. Byl proto rozsudek soudu první stolice obnoven, ovšem z jiných důvodů než z těch, z nichž první soud vyhovuje žalobní prosbě, vycházel.

Čís. 16479.

Potvrdil-li odvolací soud na odvolání žalovaného rozsudek soudu první stolice o částce nepřevyšující revisní hranici (7.000 Kč), vyhověv odvolacímu návrhu potud, že se uložené plnění má státi proti vzájemnému plnění žalobcovu (proti vydání určitých věcí), není dovolání žalovaného přípustné.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1937, Rv I 1216/36.)

Žalující firma se na žalovaném domáhá zaplacení nedoplatku kupní ceny 1.200 Kč s přísl. za čtyři transformátory, prodané žalovanému za úhrnnou cenu 2.400 Kč, tvrdí, že žalovaný odebral pouze jeden transformátor, že zaplatil toliko 1.200 Kč a že další tři transformátory má

pro žalovaného k dispozici. Soud první stolice uznáv vzájemnou pohledávku žalovaného 47.35 Kč namítanou k započtení po právu, odsoudil žalovaného k zaplacení 1.152 Kč 65 h s přísl. Odvolací soud na odvolání žalovaného potvrdil napadený rozsudek s tím, že zaplacení se má státi, vydá-li žalobkyně žalovanému tři transformátory, které mu prodala.

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalovaného.

Důvody:

Žalovaný byl oběma nižšími soudy odsouzen zaplatiti žalobci částku 1.152 Kč 65 h se 6% úroky od 13. září 1934. Dovolání proti tomuto výroku není podle § 502, odst. 3, c. ř. s. přípustné. Pokud odvolací soud vyslovil, že se má zaplacení státi, budou-li žalovanému vydány koupené 3 transformátory, vyhověl tím odvolacímu návrhu žalovaného, který také v dovolání se domáhá mimo zrušení napadeného rozsudku jeho změny takové, jako už vyřkl odvolací soud. Není proto ani v této části jeho dovolání přípustné, nehledě ani k tomu, že žalovaný tu v podstatě napadá jen útratový výrok druhé stolice.

Čís. 16480.

Jde o skutečné odevzdání (§ 943 obč. zák.) pohledávky postoupené z důvodu darování, stalo-li se odevzdání postupní nebo jiné listiny, prokazující pohledávku ve smyslu § 427 obč. zák., postupníku za současného uvědomění postoupeného dlužníka o postupu.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1937, Rv I 2348/36.)

Srv. rozh. č. 10749, 9793, 6980 Sb. n. s.

Žalobkyně se na žalovaném manželovi domáhá zaplacení 10.000 Kč s přísl. z důvodu postupu. Nižší soudy zamítly žalobu.

Nejvyšší soud uznal podle žaloby.

Důvody:

Není potřebí řešiti otázku, zda je žalovaný jako postoupený dlužník (cessus), tedy jako třetí osoba při postupu, oprávněn namítati neplatnost postupu pohledávek Boženou B. žalobkyni, protože prý jde o darování bez skutečného odevzdání a že nebyla zachována forma notářského spisu, neboť vpravdě tu nejde o darování bez skutečného odevzdání. Při postupu pohledávek z právního důvodu darování totiž lze shledati darování se skutečným odevzdáním v tom, že se stalo odevzdání postupní listiny nebo jiné listiny podle § 427 obč. zák. postupníku za současného uvědomění dlužníka o postupu (rozh. č. 10749, 9793 Sb. n. s.). Podle zjištění nižších soudů vyzvala Božena B. žalobkyni,